

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **L. B.,** zastoupena Mgr. Josefem Smutným, advokátem se sídlem třída Míru 92, Pardubice, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 7. 3. 2018, č. j. 52 A 56/2017 - 40,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobkyně podala k Ministerstvu vnitra (dále též „správní orgán I. stupně“) žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny (§ 44a odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, dále též „zákon o pobytu cizinců“).

[2] Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 22. 6. 2016, č. j. OAM-815-34/DP-2015 (dále též „prvoinstanční rozhodnutí“), byla žádost podle § 44a odst. 4 ve spojení s § 46a odst. 2 písm. f) a e) zákona o pobytu cizinců zamítnuta.

[3] Žalobkyně napadla prvoinstanční rozhodnutí odvoláním. Žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 6. 2017, č. j. MV-108234-/SO-2016, odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila.

II.

[4] Rozhodnutí o odvolání napadla žalobkyně žalobou, o které rozhodl krajský soud shora označeným rozsudkem. Krajský soud přisvědčil správním orgánům, že žalobkyně nepředložila v řízení před správním orgánem I. stupně, a to ani na opakovanou výzvu, všechny požadované podklady, na základě kterých by bylo možno vydat rozhodnutí o prodloužení pobytu (nepředložila doklad o zajištění prostředků k dlouhodobému pobytu na území ČR, který by osvědčil, že žalobkyně má se svým manželem zajištěn minimální úhrnný měsíční příjem). Pokud pak žalobkyně až v odvolacím řízení předložila kopii dokladu o příjmu manžela, konstatoval krajský soud, že k tomuto dokladu nemusela žalovaná přihlédnout z důvodu koncentrace řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu). Krajský soud nepřisvědčil ani námitce o nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně. Žalobkyně v odvolání nebrojila proti závěrům správního orgánu I. stupně, který se přiměřeností uvedeného rozhodnutí řádně zabýval. Ani na základě tvrzení uvedených v žalobě nelze dovozovat nepřiměřenost zásahu. Z uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

III.

[5] Proti rekapitulovanému rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „s. ř. s.“). Podle stěžovatelky se v daném řízení neuplatní zásada koncentrace řízení (§ 82 odst. 4 správního řádu). Krajský soud věc nesprávně právně posoudil. Dále došlo k nesprávnému posouzení právní otázky přiměřenosti zásahu do soukromého života stěžovatelky. Z úřední činnosti správního orgánu I. stupně a z úřední databáze je zřejmé, že stěžovatelka žije v České republice s manželem, v domovské zemi nemají na rozdíl od České republiky žádné zázemí. Pokud by měli z území České republiky vycestovat, dostali by se do neřešitelné životní situace. S ohledem na uvedené důvody stěžovatelka navrhla zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV.

[6] Žalovaná podala ke kasační stížnosti vyjádření, ve kterém se ztotožnila s rozsudkem krajského soudu. Navrhla kasační stížnost zamítnout.

V.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

pokračování

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatelka v kasační stížnosti primárně namítala, že v daném řízení se neuplatní koncentrační zásada (§ 82 odst. 4 správního řádu). Podle tohoto ustanovení [k] *novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve.*

[10] Možností aplikace koncentrační zásady v řízení ve věci prodloužení doby platnosti povolení k pobytu na území České republiky se již Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48, a shledal, že se v daném řízení tato zásada uplatní. Mj. uvedl: „*Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích a správních deliktech (srov. rozsudky NSS ze dne 22. 1. 2009, čj. 1 As 96/2008-115, č. 1856/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 11. 2012, čj. 1 As 136/2012-23, č. 2786/2013 Sb. NSS, bod 14). Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 4. 2011, čj. 5 As 7/2011-48, č. 2412/2011 Sb. NSS). (...) Výjimka z uplatnění zásady koncentrace řízení se ovšem v nynějším případě* (odvolací řízení ve věci neprodloužení povolení k pobytu – poznámka soudu) *nemůže uplatnit. Řízení se vede o žádosti stěžovatelky, tedy nebylo zahajováno z moci úřední. Nebylo rozhodováno o uložení povinnosti ani o otázce správního trestání. Krajský soud správně poukázal na rozhodnutí NSS, ze kterého vyplývá, že v řízeních o žádosti je zásada koncentrace řízení zcela namístě (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, čj. 2 As 17/2009-60, dále srov. např. rozsudky NSS cit. v předchozím bodě). K uplatňování této zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 11. 2015, čj. 3 Azs 162/2015-43, ze dne 3. 3. 2016, čj. 10 Azs 95/2015-36, bod 12, nebo ze dne 29. 8. 2016, čj. 7 Azs 99/2016-36, bod 25). NSS uzavírá, že zásada koncentrace řízení se vztahuje také na nyní projednávanou věc. (...) NSS se plně ztotožňuje se závěry krajského soudu, že v souladu s § 82 odst. 4 správního řádu stěžovatelka neuvedla žádné relevantní důvody, které by objasnily, proč nemohla doklady předložit již v řízení I. stupně. Ministerstvo poprvé upozornilo stěžovatelku na skutečnost, že žádost trpí podstatnými vadami, pro které lze řízení zastavit, výzvou ze dne 26. 10. 2011. Na totéž ministerstvo opětovně poukázalo ve vyrozumění ze dne 17. 6. 2013. Stěžovatelka přesto potřebné doklady v řízení I. stupně nedoložila. (...) S ohledem na vše výše uvedené lze proto uzavřít, že žalovaná byla oprávněna aplikovat zásadu koncentrace řízení a krajský soud tuto námitku posoudil zcela správně.*“ (důraz přidán).

[11] Výše uvedené závěry lze plně vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Stěžovatelce byla dána v řízení před správním orgánem I. stupně opakovaně možnost doložit mj. úhrnný měsíční příjem ve smyslu § 42b odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Z podkladů předložených stěžovatelkou však nevyplývalo překročení minimálního úhrnného měsíčního příjmu. Teprve v odvolacím řízení, ve kterém se uplatňuje zásada koncentrace (viz rozsudek ze dne 19. 1. 2017, č. j. 10 Azs 206/2016 - 48), pak předložila nový podklad (potvrzení o tom, že manžel stěžovatelky vykonával další práci na základě sjednané dohody o provedení práce), kterým hodlala doložit překročení minimálního úhrnného měsíčního příjmu. S ohledem na shora uvedenou zásadu koncentrace řízení nebyla žalovaná povinna takový (nový, v prvoinstančním řízení nepředložený) podklad

zohlednit. V souladu s tímto závěrem posoudil krajský soud související žalobní námitku stěžovatelky. Ostatně stěžovatelka v kasační stížnosti ani nepředkládá právní argumentaci, proč by uvedená zásada neměla v daném řízení platit. Pouze obecně namítá, že argumentace krajského soudu stran koncentrační zásady je nesprávná. Jak již však bylo výše uvedeno, judikatura Nejvyššího správního soudu dospívá k jednoznačnému závěru, že i v odvolacím řízení proti rozhodnutí o neprodloužení povolení k pobytu se koncentrační zásada uplatní. Nutno dodat, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a usnesení rozšířeného senátu téhož soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78.

[12] Stěžovatelka dále obecně brojila proti posouzení právní otázky přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Zdejší soud poukazuje k takovým obecným námitkám na výše uvedené a dodává, že ze správního spisu vyplývá, že správní orgán I. stupně se podrobně zabýval otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života (viz str. 4 a 5 prvoinstančního rozhodnutí), stěžovatelka přitom jeho závěry v odvolacím řízení nikterak relevantně nezpochybnila. V žalobě pak pouze obecně uvedla, že v domovské zemi nemají s manželem žádné zázemí, manžel má v České republice práci, chtějí si založit rodinu.

[13] Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem krajského soudu, že z uvedených tvrzení nelze dovozovat nepřiměřenost zásahu. Stěžovatelka netvrdila žádnou zásadní skutečnost, pro kterou by s manželem nemohli společný život realizovat v domovské zemi, resp. z jakého důvodu by se i manžel stěžovatelky nemohl vrátit do země původu. Takovou skutečností nemohou být obtíže spojené s hledáním bydlení či práce. Podrobněji odkazuje soud z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života na rozhodnutí správního orgánu a rozsudek krajského soudu, se kterými se plně ztotožňuje. Nutno dodat, že vzniklou situaci zavinila stěžovatelka, která i přes opakované výzvy nedoložila splnění všech podmínek nutných pro vydání rozhodnutí o prodloužení pobytu. Přehlédnout nelze ani její celkový přístup v daném řízení (nereagování na výzvy správního orgánu, nečinnost atp.).

[14] Pokud pak stěžovatelka v kasační stížnosti uváděla, že svá kasační tvrzení doplní v dalším podání, které učiní nejpozději ve lhůtě podle § 106 odst. 3 s. ř. s., konstatuje soud, že v uvedené lhůtě žádnou konkretizaci nepředložila. Stěžovatelce byl nadto dán další dostatečný časový prostor pro doplnění kasační stížnosti. Ani přesto však stěžovatelka žádné doplnění před vydáním rozsudku soudu nedoručila. S ohledem na uvedenou dispoziční zásadu se proto soud mohl zabývat pouze shora uvedenými námitkami, kterým nepřisvědčil.

[15] Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

[16] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 7. června 2018

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu